

monestir de Sant Miquel de Fluvià, l'església parroquial del lloc. És una abadia benedictina, filial de Sant Miquel de Cuixà, ara l'església parroquial del poble. El lloc pertanyia a Cuixà abans de 1011. L'any 1045 l' Abat Oliva, abat de Cuixà i Ripoll, consagrà el lloc, d'acord amb el compte d'Empúries i l' Arquebisbe de Narbona i el destinà al futur monestir. Es consagrà el solar i es començà la construcció de l'església que es consagrà el 1066 després van tenir plets sobre la seva propietat amb el senyor local Guillem de Fenolleres. Hi havia entre quatre i vuit monjos. Destaquen les tres naus i tres absis, amb un campanar, tot en un perfecte romànic llombard (estil creat a la Llombardia els segles IX i X). L'edificació fou modificada amb ampliacions posteriors en la part de davant i del cor i els absis i la teulada i la torre foren fortificats amb merlets el segle XIV. El 1533 s'acabà la severa façana. S'ha restaurat i declarat monument nacional.

Sant Benet de Núrsia, va escriure un codi de vida monàstica els anys 534-550 per la seva importància va influir en al monaquisme occidental.

Aquest codi fou conegut aquí al començament del segle VII. Aquesta norma de vida fou observada als comtats catalans ja des del segle IX portada pels carolingis mentre que a la península fou introduïda el segle XI per influència dels Cluniacens.

Per què es construeix aquesta edificació a meitat del segle XI? Cal anar encara una mica més enrere. El primer nucli territorial del Principal, neix en aquesta zona: Catalunya Vella a la fi del segle X. Com a conjunts de comptats de la marca meridional de l'imperi franc (Marca Hispànica), al voltant del comtat de Barcelona, en aquest moment Borell II es desfà del vincle amb els francs en l'escomesa d' al-Mansur.

A mitjan dels segle XI el nucli format pels comtats d'Urgell, Besalú, Cerdanya i Barcelona fou anomenat pels països cristians regne de Barcelona. Pel regnat dels carolingis (S. VIII) aquesta terra se l'anomenava Gòtia, terra dels gots. Després fou coneguda terra de castells: Catllars, durant l'època de la Marca Hispànica. Aquests castells de fet eren punts de guàrdia i vigilància habitat per catalans.

Una altra versió és que catla vol dir capital i com que Barcelona ja en temps dels visigots era la capital de tot el territoris, seguí essent al principi de la reconquesta de les terres als àrabs, com la catal i els seus habitants eren els catllans. No se sap, tot això només podria ésser. Aquest primer territori rebé el nom de Catalunya la primera referència documental es troba en el jurament fet

Participants de la sortida a Can Geli.
Fotografia: Lola Riera

pels homes de Carcassona a Ramon Berenguer III de Barcelona i datat del 1107 on s'hi fa un cens hi consta: Geral de Cataluign entre d'altres. Aquest territori també fou anomenat Catalunya Vella pels juristes del s. XIII i en endavant.

VILACOLUM. Del municipi de Torroella de Fluvià. L'església de Sant Esteve era possessió de la canongia de Girona. Una part del seu territori era format per un estany, que fou dessecat i colonitzat el Segle XVII. El sol és ric en fòssils.

VILAMACOLUM. Municipi de l' Alt Empordà al sector pròxim a la costa, a l'esquerra del Fluvià; el territori completament pla, (els antics estanyols foren dessecats), és ocupat pels conreus en gran parc de regadiu. El rec Sirvent forma el límit septentrional; havia estat tradicionalment un cultiu de l'arròs. Actualment predominen els cereals, el farratge arbres fruiters, especialment pomeres. La cria de bestiar complementa l'economia. El poble té 5 metres d'altura. Dit també Vilacolum de Baix per oposició a Vilacolum de dalt. Del terme de Torroella de Fluvià és centrat per l'església parroquial de Santa Maria, que havia estat fortificada i es troba actualment en curs de reconstrucció. Era antiga possessió dels monestir de Sant Pere de Rodes. El lloc ja és esmentat l'any 974 i formà part del comtat d'Empúries.

TORROELLA DE FLUVIÀ

Municipi de l' Alt Empordà, estès a l'esquerra del Fluvià al seu curs baix, al sector d'inundació entre la Muga i el Fluvià. El territori és pla, amb algunes petites àrees cobertes de pins i alzines. L'agricultura és destinada bàsicament al blat de